

ΣΤΗΝ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΛΑΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ «ΘΑ ΣΠΑΣΟΥΝ ΠΟΛΛΕΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ»

Την Τέταρτη 19 και την Πέμπτη 20 Οκτωβρίου, ημέρες γενικής απεργίας, το κίνημα οργής και ανυπακοής προς την χούντα που προσπαθεί να επιβάλει το ελληνικό κράτος, το εθνικό και υπερεθνικό κεφάλαιο και τα λοιπά τσιράκια τους, έζησε μεγαλειώδεις στιγμές. Με σημείο καμπής την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, το «κίνημα» αυτό - παρόλο που ούτε ενιαίο είναι, ούτε κοινές επιδιώξεις έχει - απέκτησε πολιτικά και ταξικά χαρακτηριστικά στις απεργίες του '09 και του '10, εμπλουτίστηκε με στοιχεία από τις συνελεύσεις των πλατειών και το «κίνημα των αγανακτισμένων» και απέκτησε μορφή ορμητικού κύματος στην τελευταία απεργιακή κινητοποίηση, την σπουδαιότερη (τόσο ποσοτικά, όσο και ποιοτικά) της τελευταίας εικοσαετίας. Όπως ήταν αναμενόμενο, ένα τέτοιο πολύμορφο και ριζοσπαστικό κύμα έπρεπε να διαλυθεί πριν προλάβει να παρασύρει στο διάβα του την πολιτική και κοινωνική μούχλα του ελλαδικού χώρου.

Έτσι, όλες οι κατασταλτικές μέθοδοι που επιχειρήθηκαν κατά το παρελθόν, χρησιμοποιήθηκαν και τώρα: έλεγχος ταυτοτήτων όσων πλησίαζαν τα σώματα περιφρούρησης της βουλής, παράδοση στις αστυνομικές αρχές, όσων φαίνονταν «περίεργοι», προκείμενου να ακολουθήσει η γνωστή τακτική φορτώματος ενοχοποιητικών στοιχείων και η προφυλάκισή τους με συνοπτικές διαδικασίες, και φυσικά, όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος...

Το παράδοξο στα παραπάνω είναι ότι οι εν λόγω πρακτικές δεν πραγματοποιήθηκαν από τα σώματα «προστασίας του πολίτη», αλλά από τα σώματα «προστασίας του λαού».

Έτσι, η ηγεσία του «Κομμουνιστικού» Κόμματος Ελλάδος στο ρόλο της επιχειρησιακής σχεδίασης της καταστολής των διαδηλωτών (Διοίκηση Επιχειρήσεων γαρ...), έριξε το σύνθημα και ορισμένα από τα μέλη του (με την υποστήριξη πλήθους λοιπών μελών του, μέσω της φυσικής τους παρουσίας) ανέλαβαν το στρατιωτικό μέρος. Κατά τ' άλλα, η γνωστή από χρόνια ρητορική της ηγεσίας του Περισσού, ακολούθησε τα πεπραγμένα. Μίλησαν για κουκουλοφόρους (ποιοι άραγε φορούσαν κράνη;), για ροπαλοφόρους (ποιοι άραγε κρατούσαν καδρόνια;), για παρακρατικούς (ποιοι άραγε «επιχείρησαν» σε ανοιχτή και παραδεχόμενη συνεργασία με τα ΜΑΤ;), για προβοκάτορες (ποιοι άραγε προσπάθησαν να επιβάλλουν την γραμμή τους σε εκατοντάδες χιλιάδες πλήθους και εν τέλει ποιοι άρχισαν να προκαλούν, όσους δεν την αποδέχτηκαν;), μίλησαν τέλος για φασίζουσες και δολοφονικές πρακτικές (ασχολίαστο..).

Η κατά τ' άλλα λαλίστατη ηγεσία του ΚΚΕ, δεν εξήγησε σε κανέναν (γιατί να το κάνει άλλωστε;) για ποιο λόγο ανέλαβε να περιφρουρήσει την βουλή, μέσα στην οποία ψηφιζόταν άλλο ένα εξοντωτικό πολυνομοσχέδιο για τον λαό, με το οποίο διατράνωνε την αντίθεσή του, επιτρέποντας και διασφαλίζοντας παράλληλα την προσέλευση των βουλευτών εντός αυτής; Μέσα στα υπόλοιπα τραγελαφικά που συνέβησαν, συμπεριλαμβάνεται το γεγονός ότι όλοι οι εκπρόσωποι του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, ανεξαρτήτως πολιτικής απόχρωσης, συμπεριλαμβανομένων των εξουσιοδοτημένων δημοσιογράφων του, έδωσαν συγχαρητήρια στο ΚΚΕ για την τήρηση και την διασφάλιση αυτού του πολιτεύματος, κατά του οποίου, το ΚΚΕ δίνει τον υπέρ πάντων αγώνα για την «ανατροπή» του!!!

Όταν όμως κάποιος επιδιώκει τη ρήξη και την ανατροπή, είθισται να έχει κατά μέτωπο τον εχθρό του και στα μετόπισθεν τον σύμμαχό του. Έγινε λοιπόν σαφές, ότι ο εχθρός του ΚΚΕ ήταν οι υπόλοιποι διαδηλωτές - κατά των οποίων είχε στραμμένη τη διάταξή του, για έναν και μοναδικό λόγο. Να αποτρέψει πάση θυσία την πιθανότητα εισβολής του πλήθους στη Βουλή (πιθανότητα που ανεξάρτητα

από το πόσο επιθυμητή ήταν από τον κόσμο τη δεδομένη στιγμή, δεν μπορούσε να μη ληφθεί σοβαρά υπόψη) και την διακοπή των διαδικασιών ψήφισης του πολυνομοσχεδίου. Το ΚΚΕ, ως αναπόσπαστο κομμάτι της κοινοβουλευτικής εξουσίας, σε αγαστή συνεργασία με όλα τα κόμματα, κλήθηκε να βγάλει το φίδι από την τρύπα και να διασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία του κράτους. Άλλωστε, η πρώτη ημέρα της απεργίας και οι εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων που βρέθηκαν στις διαδηλώσεις, κατέστησαν σαφή την επιχειρησιακή ανεπάρκεια των δυνάμεων καταστολής.

Παρ' όλα αυτά, τα πράγματα δεν πήγαν όπως τα είχαν σχεδιάσει, και αυτό φάνηκε όχι μόνο από τα ψελλίσματα της Παπαρήγα την ημέρα εκείνη, αλλά και από τον τρόπο που το ίδιο το κόμμα πέταξε το νεκρό του στα σκυλιά και αρνήθηκε να αποδώσει τις πραγματικές ευθύνες (και πώς να το κάνει άλλωστε, όταν η ευθύνη βαρύνει τους συμμάχους του στην επιχείρηση αυτή, τους μπάτσους, και το ίδιο το κόμμα για την επιλογή αυτής της συνεργασίας και στάσης). Τόσο μακριά βρίσκονται όλοι αυτοί από τον πραγματικά αγωνιζόμενο κόσμο και τις επιδιώξεις του, που δεν κατάφεραν να δουν πόσο προκλητική θα ήταν η στάση τους. Γιατί όταν θέτεις τον εαυτό σου ως ανάχωμα προστασίας του υποκειμένου στο οποίο όλοι εναντιώνονται, γίνεσαι αυτόματα μέρος του, και μοιραία τοποθετείσαι στην πρώτη γραμμή του πυρός. Αναλαμβάνοντας το ρόλο της πολιτοφυλακής (σε πλήρη εξάρτηση), ανεβάζεις τον πήχη της βίας, για τον μοναδικό λόγο ότι στην πράξη όχι μόνο έχεις διαλέξει στρατόπεδο, αλλά και έχεις ήδη αναλάβει επιχειρησιακό ρόλο. Καθιστάς την σύγκρουση αναπόφευκτη και την σφοδρότητά της προκαθορισμένη. Πολύς λόγος μπορεί να γίνει για τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν κατά τη διάρκειά της – με τα οποία άλλοι διαφωνούν και άλλοι συμφωνούν, ωστόσο είναι σαφές ότι όταν η σύγκρουση αφορά τόσο μεγάλα πλήθη, η εξέλιξή της είναι απρόβλεπτη. Και σε κάθε περίπτωση, η ευθύνη βαραίνει αποκλειστικά εκείνον που θέτει τους όρους και προκαλεί την σύγκρουση, εν προκειμένω, το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ.

Σε θεωρητικό και συναισθηματικό επίπεδο, σε αυτήν την κρίσιμη καμπή τόσο για το κίνημα αντίστασης όσο και για την ίδια την κοινωνία, το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί θα ήταν μια διάσπαση του κοινωνικού ιστού των καταπιεσμένων και η δημιουργία βεντέτας μεταξύ πολιτικών και κοινωνικών χώρων, τα μέλη των οποίων (υποτίθεται τουλάχιστον) ότι μάχονται για τον ίδιο σκοπό. Το εμφυλιοπολεμικό κλίμα μεταξύ ιδίων ταξικών υποομάδων, δεν θα ωφελήσει κανέναν, εκτός ίσως από τους δυνάστες των ζώων μας, οι οποίοι θα τρίβουν τα χέρια τους. Δυστυχώς όμως, στην πραγματικότητα, όταν οποιοδήποτε κομμάτι (ή έστω οι ηγεσίες τους) της ευρύτερης αριστεράς, σπεύδει χωρίς δεύτερη σκέψη να δικαιώσει την στάση αυτών οι οποίοι διάλεξαν το αντίπαλο στρατόπεδο, βλέποντας το δέντρο και όχι το δάσος, παίζουν ακριβώς το παιχνίδι της εξουσίας και η ιστορία θα τους κατατάξει στους «άλλους». Γιατί το ποτάμι οργής που έχει δημιουργηθεί, δεν είναι δυνατόν να σταματήσει, εφόσον υπάρχουν όλες εκείνες οι συνθήκες για μαζική αντίσταση, ταξική, ουσιαστική, ειλικρινή, ανιδιοτελή και αλληλέγγυα. Οποιοδήποτε εμπόδιο φανεί στον δρόμο για την ελευθερία, την ισότητα και την αξιοπρέπεια θα ξεπεραστεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Αν η τελευταία απεργιακή κινητοποίηση ήταν η σημαντικότερη των τελευταίων 20 χρόνων, δεν μπορούμε παρά να περιμένουμε την επόμενη για να την ξεπεράσει...

**Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ...
ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ
ΑΛΛΟΙ ΜΕ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ.**

Οκτώβρης 2011